

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. Ł.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w dniu 24 lipca 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 1336/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód
w Szczecinie

z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt V K 115/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. Ł. został oskarżony o to, że w okresie od 21 kwietnia 2015 r. do 31 lipca 2015 r. w S. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu - **M. Ł.** będąc pracownikiem, zaś **A. L.** będąc prezesem zarządu Centrum Rozwoju Administracji sp. z o.o. - z **A. L.** 1 w celu użycia za autentyczne użyli dokumentów z podrobionymi podpisami audytorów: **E. M.**, **E. B.**, **B. S.**, **A. S.**, **T. T.**, **A. T.**, **V. Y.**, **M. Y.** w ten sposób, że przekazali je do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, jako

dokumenty mające potwierdzać wykonanie audytów na podstawie umowy zawartej przez Centrum Rozwoju Administracji sp. z o.o. z Ministerstwem Infrastruktury i Rozwoju z dnia 26 lutego 2015 r. nr [...], tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2022r., sygn. akt V K 115/19, Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, uznał M. Ł. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na 50 złotych.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 26 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 1336/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie wyroku pomimo niewłaściwego obsadzenia Sądu, w sytuacji gdy w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3);
2. rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na wydany w sprawie wyrok, które to stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą i realizowało się poprzez naruszenie następujących przepisów:
 - art. 17 § 1 pkt 9) k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia szczegółowego zakresu podpisów oraz konkretnych dokumentów, których fałszywe podpisanie miało stanowić o wypełnieniu znamion zarzucanego M. Ł. przestępstwa, tym samym nie ustalenie na czym dokładnie polegać miał czyn oskarżonego, a tym samym w czym bezpośrednio miały się zrealizować znamiona zarzucanego mu przestępstwa;
 - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego określenia w wyroku skazującym czynu przypisanego oskarżonemu, a to zaniechanie wskazania jakie konkretnie dokumenty oraz kiedy i w jaki sposób zostały użyte przez oskarżonych jako autentyczne, a jedynie poprzestanie na opisanu, że oskarżeni przedłożyli w określonym przedziale czasowym

nieokreślone co do nazwy, daty sporządzenia, innych cech indywidualizujących ani nawet co do ich ilości, dokumenty zawierające podrobione podpisy wskazanych osób.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., tj. w sytuacji wniesienia kasacji przez wymienione w tym przepisie podmioty szczególne (art. 523 § 4 k.p.k.).

Skazanemu M. Ł. wymierzono karę grzywny, co oznacza, że kasacja wywiedziona na jego korzyść mogła być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k.

Analiza akt postępowania karnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podnoszona przez obrońcę skazanego nienależyta obsada składu Sądu Okręgowego w Szczecinie, która stanowiłaby bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Obrońca skazanego podniósł, że wadliwość obsady Sądu odwoławczego wynikała z faktu, że w składzie tego sądu orzekał sędzia J. W., który uzyskał nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego wadliwość składu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS z 2017 r. Poglębiłą argumentację w tym zakresie przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, stwierdzając m.in., że: „Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1”.

Z powyższego wynika m.in. fakt, że sędzia powołany przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie nie korzysta z funkcjonującego dotychczas *in gremio* oraz *a priori* domniemania niezawisłości i bezstronności. Z powyższego może wynikać niespełnienie przez sędziego minimalnego standardu gwarantującego stronom postępowania prawo do sądu w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym. Należy však zwrócić uwagę, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) uznano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale jedynie „w konkretnych okolicznościach”.

Z kolei w cytowanej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. podkreślono, że „brak [jest] podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przez Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Oznacza to, że dla udowodnienia zaistnienia nienależytej obsady sądu nie wystarczy wskazać na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z

udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest natomiast ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uzasadnić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu cytowanych uchwałach Sądu Najwyższego.

W tym kontekście argumentacja obrońcy okazała się nieprawidłowa, skoro w przeważającej części odwołuje się do orzecznictwa w zakresie skutków wadliwości składu Krajowej Rady Sądownictwa po 2017 r. w odniesieniu do powołanych przy jej udziale sędziów Sądu Najwyższego. Sytuacje te zasadniczo różnią się od siebie. O ile bowiem w przypadku sędziów Sądu Najwyższego, którzy uzyskali nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nienależytą obsadę sądu przyjmuje się *a priori*, o tyle sytuacja taka nie zachodzi wobec sędziów sądu powszechnego (zob. pkt 2 uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22).

W niniejszej sprawie – w której zarzut nienależytej obsady sądu dotyczy sędziego Sądu Okręgowego, a zatem sądu powszechnego – konieczne jest wykazanie konkretnych okoliczności dowodzących stronniczości sędziego, wynikających np. z tajnego sposobu obrad KRS w zakresie kandydatury, negatywnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów danego sądu, niekorzystnego dla kandydata porównania jego osiągnięć z osiągnięciami kontrkandydatów, krótkiej ścieżki jego awansu (zob. szerzej uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, s. 28-29). Obrońca skazanego sygnalizując zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności sędziego Jakuba Wilińskiego.

W tym stanie rzeczy kasacja musiała zostać oddalona w formule kwalifikowanej – jako oczywiście bezzasadna w rozumieniu przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[ms]